

TIFFANY

Yvonne Lindsay
Emlékeztetés

Jule McBride
Hozd a formád!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Dolce Vita Trust, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Wife He Couldn't Forget* (Harlequin, Desire)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

© *Julianne Moore, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *Something Borrowed* (Harlequin, Temptation)

• *Magyarra fordította:* Vásárhelyi Zsolt

Első magyarországi megjelenés: *T231, Harlequin Magyarország Kft., 2009*

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 341–342. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-692-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Yvonne Lindsay
Emlékeztetés

1. FEJEZET

Utálta a kórházakat.

Olivia belépett az előcsarnokba, és próbálta elhessegetni a rossz emlékeket. Az irányítótáblán megkereste az osztályt, ahova mennie kell.

Kell. Nos, ez a szó mindent elárul. Egyetlen porcikája sem kívánta a viszontlátást a férfival, aki még a férje volt. Akkor sem, ha Xander hívta őt. A férfi két évvel ezelőtt elhagyta, és azóta Olivia egyedül is egészen jól boldogult. Jóllehet bizonytalan, neurotikus és túlérzékeny volt. Nem is lett volna szabad eljönnie, de mégis jött.

A felvonó jelzett, és kinyílt az ajtaja. Olivia leküzdötte a menekülhetnékjét, majd öntudatosan belépett a kabinba, és megnyomta a megfelelő gombot.

Megfelelő. Még ez is! Mintha üldöznék a szavak. Önmagában nem félelmetes egyik sem, de ha egy olyan kapcsolatban merülnek föl, amelyben a partnerek nem egyazon irányba húznak, akkor kíznón bántóak. Ezen a kínon persze időközben sikerült túllépnie. A fájdalom, hogy elhagyták. A veszteség hajszál híján maga alá gyűrte. Legalábbis ma reggelig, amíg a hívás fel nem ébresztette, azt hitte, hogy hajszál híján. De nem. Nem volt ott egy fia hajszál sem.

Olivia egy kicsit erősebben szorította a kezításkája fülét. Nem kell találkoznia Xanderrel, ha nem akar. Még akkor sem, ha a férfi tegnap felébredt a hathetes kómából, és őt akarta látni. Ragaszkodott hozzá. Igen, ez rávall. Nem az udvarias kérések embere. Olivia felsóhajtott, kilépett a liftből, és az ügyeleti pulthoz ment.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a nővér a pult mögül. Nagyon elfoglaltnak tűnt, ahogy az előtte tornyosuló aktahegyre támaszkodott.

– Beszélhetek dr. Thomasszal? Vár rám.

– Maga Mrs. Jackson? Hát persze, jöjjön utánam!

A nővér egy kopár várószobába vezette, majd miután biztosította róla, hogy a doktor hamarosan itt lesz, magára hagyta.

Olivia túl ideges volt ahhoz, hogy leüljön, ezért nyugtalanul járkált fel és alá. Három lépés előre, három vissza, majd kezdte előlről. Végül csak kinyílt az ajtó, és belépett egy férfi. Olivia feltételezte, hogy az orvos, bár túl fiatal volt komoly neurológusnak.

– Mrs. Jackson, köszönöm, hogy eljött.

Olivia bólintott, és elfogadta a feléje nyújtott kezét. Az orvosnak feltűnően száraz és meleg keze volt. Az övé ezzel szemben festékfoltos és jéghideg. A Xanderről kapott hír nem tett jót a vérkeringésének.

– Jól hallottam, hogy Xandernek balesete volt? – kérdezte Olivia.

– Igen. A nedves úton elveszítette az irányítását a kocsija fölött, és nekicsapódott egy villanyoszlopnak. A látható sérülései a várakozásnak megfelelően azóta már tökéletesen meggyógyultak. Most pedig, hogy felébredt a kómából, már nem kell tovább az intenzív osztályon ápolni.

– És a baleset? Azt mondták nekem, hogy hat hete történt. Elég hosszú ideig volt kómában.

– Valóban. Az elmúlt napokban azonban már sejtettük, hogy visszatér a tudata. Tegnap éjjel aztán fel is ébredt, és magát szólította. A nővér nagyon meglepődött, mivel Xander egyetlen hozzátartozójaként az anyja volt feltüntetve.

Olivia lerogyott az egyik székre. Xander őt hívta? Még túlságosan is jól emlékezett a napra, amikor a férfi elhagyta. Közölte vele, hogy nincs többé közük egymáshoz. Most meg ez! Egyáltalán ugyanarról az emberről beszél ő és az orvos?

– Ezt nem értem. – Olivia hangjában kétkedés volt.

– A sérülései ugyan meggyógyultak, de Mr. Jackson poszttraumás emlékezetkiesésben szenved.

Egy ilyen súlyos baleset után ez nem szokatlan, sőt csak a páciensek három százalékánál nem lép fel valamilyen mértékű amnézia.

– Ő pedig nem tartozik ebbe a három százalékba.

– A legtöbben a gyógyulás során átesnek ezen a fázison – mondta az orvos. – A többségnél a rövid távú memória zavara figyelhető meg, de az ön férjénél másképp áll a dolog. Igaz, hogy maga nem is tudott a balesetről?

– Alig ismerek valakit, aki kapcsolatban áll vele, az anyjával pedig soha nem jöttünk ki valami jól. Nem csodálkozom tehát, hogy senki sem értesített. Xandert két éve láttam utoljára. Hamarosan el fogunk válni, már csak az időpont kérdéses. – Ebben az utolsó mondatban benne volt Olivia minden keserősége.

– Értem. Ez persze bonyolítja a dolgokat.

– Bonyolítja?

– Mármint Mr. Jackson elbocsátását a kórházból.

– Ezt nem értem – nézett az orvosra homlokráncolva Olivia.

– Mr. Jackson egyedül él, ugye?

– Amennyire tudom, igen.

– Mr. Jackson abban a hiszemben van, hogy önhöz fog hazatérni.

– Ó! – Olivia a döbbenettől elnémult.

– Azt hiszi, hogy önök még mindig együtt vannak. Amikor magához tért a kómából, az volt az első, hogy üzent magának. Meg akarta nyugtatni, és tudatni akarta, hogy jól van.

Dr. Thomas ezek után szakszerűen elmagyarázta Xander sérülésének pontos jellegét, és azt, hogy miként hathat ez az emlékezetére, de a szavak alig jutottak el Olivia tudatáig. Csak arra tudott gondolni, hogy a férje őt akarta látni. A férje, aki két éve elhagyta.

– Kérem, bocsásson meg! – szakította félbe az orvost. – Pontosan mennyi törlődött Xander memóriájából?

– Amennyit bizonyossággal állíthatunk, hogy nincs emlékképe az utolsó hat évről.

– De hát nem sokkal előtte házasodtunk össze!

Tehát Xander arra sem emlékszik, hogy együtt hozták rendbe a parti házat Cheltenhamben, mint ahogy arra sem, hogy öt éve fiuk született.

Elfelejtette az akkor alig hároméves Parker halálát is.

– Képes lesz...? – Olivia küszködött a szavakkal. – Lehet, hogy egyszer visszanyeri az emlékezetét?

– Talán – vont a vállát az orvos. – De éppígy lehetséges az is, hogy ezek az évek teljesen elvesztek a számára, vagy csak részben térnek vissza az emlékek.

Olivia hosszan emésztette ezt az információt, aztán vett egy mély levegőt. Nem maradt más választása, döntenie kellett.

– Láthatnám Xandert?

– Hogyne. Jöjjön velem!

Az orvos bevezette egy négyágyas, tágas kórterembe, ahol csak az ablaknál lévő ágyon feküdt valaki. Olivia igyekezett felvértezni magát. Hamarosan odalép a férfihoz, akit mindenkinél jobban szeretett, és akiről egykor azt hitte, hogy viszonzszereti.

A gyomra görcsbe rándult, amikor meglátta az olyannyira ismerős arcot. A hasonlóság azonnal Parkert juttatta az eszébe. Önkéntelenül a mellkasához kapta a kezét, mintha ezzel betölthetné az odabenn tátongó űrt.

– Még alszik, de hamarosan felébred – magyarázta dr. Thomas, miután vetett egy futó pillantást Xander lázlapjára. – Addig leülhet melléje.

– Köszönöm – mondta Olivia, és maga alá húzta az ágy mellett lévő széket.

Szemügyre vette a takaró alatt mozdulatlanul fekvő alakot. A tekintete a lábáról a kezére siklott, majd a felsőtteste után az arcát nézte. Lefogyott. Összességében sokkal vékonyabbnak és erőtlenebbnek látszott. Borostás volt, a haja pedig fodrász után kiáltott.

Képtelen volt nem megszánni. Tudta, hogy Xander gyűlölné, ha tudná, milyen kiszolgáltatott és sebezhető. Normális körülmények között megőrjítené, hogy ágyhoz kötött beteg.

Olivia rémülten vette észre, hogy a férfi felébredt, és szürke szemével őt nézi. Lassan kitisztult a tekintete, és mintha fel is ismerte volna. A szíve belesajdult Xander mosolyába. Olivia akaratlanul, de viszonzta a mosolyt.

Vajon mikor látta utoljára mosolyogni Xandert? Nagyon rég. A két szörnyű, magányos év alatt bebeszélte magának, hogy hamarosan kigyógyul az elválásuk okozta sebekből, és ez akkor lesz a legkönnyebb, ha nem is foglalkozik vele. De csak áltatta önmagát. A szerelmet nem lehet egy kapcsolóval kioltani. Nem lehet elfelejteni egykönnyen valakit, aki a legfontosabb volt az életében.

Még mindig szerette Xandert.

– Livvy? – Xander hangja nagyon gyenge volt.

– Igen, én vagyok – válaszolta Olivia halkán. – Eljöttem.

Egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában, miközben kinyújtotta a karját, és megfogta a férfi kezét. Aztán a könnycsepp elindult, végiggördült az arcán. Xander megszorította a kezét, felsóhajtott, és újra lehunyta a szemét.

Eltelt néhány perc, míg újra megszólalt. Akkor is csak egyetlen szót mondott:

– Jó.

Olivia legszívesebben bőgött volna, de uralkodott magán.

– Xander?

Az ágy túloldalán dr. Thomas megköszörülte a torkát.

– Ne aggódjon, csak elaludt – magyarázta az orvos. – Hamarosan jön egy nővér, hogy megvizsgálja, aztán valószínűleg újra fel fog ébredni. Ha most megbocsát...

– Igen, persze. Köszönöm.

Olivia szinte észre sem vette, hogy az orvos elhagyta a kórtermet. Minden figyelmét az előtte fekvő férfira összpontosította, az egyenletes lélegzetvételére, a szabályos ritmusban emelkedő és süllyedő mellkasára.

Ezernyi gondolat futott át az agyán. Xander a balesetben meg is halhatott volna, és akkor soha nem hall róla. Soha többé nem lett volna lehetősége egy második esélyt kérni tőle. Szerencsére nem ez történt. Xander túlélte, és elfelejtette, hogy két éve elhagyta őt.

Még mindig fogták egymás kezét. Az alvó Xander úgy szorította, mintha attól félne, hogy itt hagyja. Olivia előrehajolt, és az arcához emelte a férfi tenyerét. Hát nem, nem hagyja itt! Hirtelen reménykedni kezdett. Valóban megkaphatja az amnéziától a második esélyt?

Most csak egyetlen dolgot tudott biztosan: mindent meg fog tenni azért, hogy visszahódítsa Xandert.

Mindent.

Tagadni fogja a tragédiát és az összes bajt. A terv ijesztő volt, de Olivia nem félt.

Igen. Hazudni fog.

2. FEJEZET

Olivia becsukta maga mögött az ajtót, és kimerülten nekidőlt. Feszült volt, a válla merev, és a szörnyű fejfájása a hazaúton csak rosszabbodott.

Mi a fenét művelt?

Meghagyta Xandert a hitében, hogy még mindig boldog házasságban élnek. Hazugság volt? Nem! Xander ezt hitte, ő pedig szívből kívánta. Az elmúlt két évet nem lehet meg nem történtté tenni, de talán lehetőséget kapnak egy új kezdetre.

Xander emlékei ugyan bármikor visszatérhetnek, de ha mégis boldogok lehetnek újra együtt, akkor erről ő nem fog lemondani.

Egy idő után ellökte magát az ajtótól, és az előszobán átvágva kiment a konyhába. Egy héttel a házasságkötésük után vették meg ezt a több mint száz éves házat. Sok örömeük telt a renoválásában és modernizálásában.

Olivia vizet forralt a kamillateához. Azt remélte, hogy attól elmúlik a fejfájása.

A büntudatát azonban semmi sem enyhíthette.

Talán azért tette mindezt, hogy megnyugtassa a saját lelkiismeretét? Parker halála után vajon tényleg a rögzösebb utat választotta, amikor hagyta Xandert elmenni, ahelyett hogy küzdött volna a házasságukért? A férje szemére vetette, hogy kizárja az életéből, de vajon nem ugyanezt tette ő is Xanderrel?

Amikor aztán a férje elment, ő nem tartotta vissza, és túl későn jött rá, hogy mit veszített ezzel. Akkor már Xander nem volt hajlandó békülni vagy párterápiára járni. Úgy tűnt, már nem akar semmi mást, csak örökre lezárni a házasságukat.

Ez nagyon fájt Olivianak mind a mai napig. Sok időnek kellett eltelnie addig, míg képes volt a történeteket más szempontból látni. Be kellett ismernie, hogy ő sem volt ártatlan a szakításban.

A vízforraló sípolása visszarángatta a jelenbe. A teáskannába öntötte a vizet, és elővette a kedvenc csészéjét. Mindent tálcára tett, kivitte a teraszra, és leült az egyik fonott székre.

A lemenőben lévő nap épp az arcára sütött. Lehunyta a szemét, és a környezete hangjait figyelte. A forgalom zaján kívül a közelben játszó gyerekek kiabálását is hallotta. Ez emlékeztette arra, hogy mások élete az ő személyes tragédiájuk után is folytatódik. Amikor újra kinyitotta a szemét, érezte, hogy könnyezik. Kitöltötte a teát, és beszívta a kamilla jótékony illatát. A teázás mindig megnyugtatta. Képes volt összeszedni magát akkor is, ha azt érezte, hogy mindent elveszített, és bele fog bolondulni a fájdalomba.

Kortyolt egy nagyot a forró italból, és még egyszer végiggondolta a kórházban hozott döntését. Nem vitás, ezzel nagy kockázatot vállalt, de még sok-sok nap, netán hét is eltelik addig, míg Xandert kiengedik a kórházból. Újra meg kell tanulnia segítség nélkül járni, tehát a kórházban még fizioterápiai kezelés is vár rá, mielőtt hazajöhetne.

Hazajöhetne?

Olivia megborzongott. Ez már nem az az otthon, amelyet Xander két éve elhagyott. Bár a ház ugyanaz. Együtt vették, és lelkesen csinosították. Most örült csak igazán, hogy nem adta el. Már eddig is segített túlélni Parker halálát és a szakítást a férjével.

Jó időbe telt, míg elfogadta a tényt, hogy vége a házasságának, de a szerelme még azután sem hűlt ki. Most hirtelen reménykedni kezdett. Talán tényleg újra belevághatnak, és visszatérhetnek a házasságuk kezdeteihez. Ha aztán egyszer Xander visszanyeri az emlékezetét, az új és szép emlékek elhomályosíthatják a régi keserűséget.

Persze ha ez még azelőtt megtörténne, hogy kiengedik a kórházból, akkor elillan az esély. Ezt a kockázatot azonban vállalnia kell. Ő már nem volt része Xander elmúlt két évének, de nem lesz nehéz távol tartani a férfitől a kollégáit és a barátait. Ahogy látta, nem volt valami sok virág a kórtermében. Csupán egyetlen üdvözlőlapot látott a beruházási banktól, ahol Xander dolgozott.

Természetesen előbb-utóbb visszamegy az irodájába, de addig... Nos, ezzel majd akkor foglalkozik, ha eljön az ideje.

Az orvosoktól tudta, hogy Xander a legkorábban négy hét múlva lesz újra munkaképes. Az is lehet, hogy még később. Elszánta magát, hogy felhívja a férfi egyik munkatársát, és lebeszéli az esetleges beteglátogatásokról.

Ezek után újra jelentkezett a büntudata. Xander barátainak joguk van megtudni, hogy mi a helyzet vele, de nyilván kérdéseket is feltennének, és ezekre Olivia nem kívánt válaszolni.

Az emlékezetkiesés olyan esély, amelyet mindenképpen meg akart ragadni. Ezúttal harcolni fog a szerelméért, és erősen bízott abban, hogy célba is ér. Egészen átforrósodott, amikor eszébe jutott, hogy Xander ma rámosolygott. Egyértelmű, hogy a férfi még mindig szereti. Remélhetőleg azzal töltheti élete hátralévő részét, hogy ezúttal hiba nélkül viszonzza ezt a szerelmet.

Xander ma már tán századszor nézett a kórterem ajtaja felé. Olivianak már rég meg kellett volna jönnie. Reggel heves vitája volt dr. Thomasszal, hogy valóban el kell-e mennie a rehabilitációs központba, vagy sem. Az orvos végül ráhagyta, és hajlandó volt hazaengedni. Utána Xander azonnal felhívta Oliviat, és kérte, hogy hozzon be neki ruhát. Sajnos, csak az üzenetrögzítőjével tudott beszélni.

Mindenesetre ő kész volt akár pizsamában is elhagyni a kórházat. Alig tudta kivárni, hogy végre otthon legyen.

Már három hete feküdt ebben a kórteremben. Amikor a kómából felébredt, először Olivia arcát látta meg. A felesége szemében ülő aggodalom mélyen megérintette. Szívesen mondta volna neki, hogy minden rendben van, de váratlanul elaludt. Mindez e miatt az átkozott fejsérülés miatt!

A sérülés nemcsak az elmúlt hat év emlékeit rabolta el tőle, hanem hihetetlenül le is gyengítette. Eleinte még rendesen beszélni se tudott. Az orvosok ugyan egyre azt ismételték, hogy meglepően gyorsan gyógyul, de ez nem volt elég. Addig semmi nem elég, amíg vissza nem nyeri az emlékezetét. Amíg újra nem lesz az a férfi, aki a balesete előtt volt.

Otthon, a jól ismert környezetben majd könnyebben megy. Kinézett az ablakon, és az üvegen visszatükröződve meglátta a tükörképét. Fintorgott. Egy dolog biztosan nem változott, még mindig olyan türelmetlen, mint régen.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Odafordította a fejét, és megpillantotta Oliviat. Melegség öntötte el a szívét. Ha együtt lehetett vele, akkor minden rendben volt.

– Jól nézel ki – mondta Olivia, majd közelebb lépett, és arcon csókolta.

Xander szeme felragyogott, és kiült az ágy szélére.

– Már ma hazaengednek! Felhívtalak, és...

– Már ma? Tényleg?

Csak beképzeli magának, vagy Olivia mosolya tényleg kényszeredettre sikerült? Az nem lehet, hessegette el azonnal a gondolatot. Természetesen a felesége is épp annyira örül a jó hírnek, mint ő maga.

– Dr. Thomas még csinál néhány vizsgálatot, és ha rendben lesznek az eredmények, akkor délután kiengednek.

– Nahát, ez remek! – bólogatott Olivia. – Akkor gyorsan hazaugrok, és hozok néhány dolgot.

– Tényleg máris mennél? Csak most jöttél. Kérlek, maradj még egy kicsit! – Xander megragadta a felesége kezét, magához húzta, megfordította, és a tenyerébe csókolt. Olivia libabőrös lett, és elpirult. – Annyira hiányzol, ha nem vagy itt! – vallotta be Xander, és Olivia festékfoltos kezét nézte. – Tehát még mindig festesz. Jó tudni, hogy vannak dolgok, amik nem változnak.

Olivia az ajkába harapott, és elfordította a fejét. Talán nem elég gyorsan, mert Xander látta a villanást a szemében.

– Livvy?

– Hmm?

– Minden rendben?

– Hát persze. Csak azon töprengek, hogy tényleg ebben foglak hazavinni? – Olivia a férfi csíkos

pizsamájára mutatott. – És igazad van, még mindig festek. Így volt ez régen, és valószínűleg mindig is így lesz.

Xander felnevetett, és ettől Olivia láthatóan megnyugodott.

– Na, jól van. Indulj! – mondta Xander. – De gyere vissza minél előbb, rendben?

– Persze. Villámgyors leszek. – Olivia lehajolt a férjéhez, és homlokon csókolta.

Xander visszalépett a párnára, és a felesége után nézett. Figyelte, ahogy eltűnik az ajtó mögött. Valami nincs rendben vele, ezt halálos pontossággal érezte, de nem igazán tudta, mi a baj. Napok óta másról se beszéltek, mint a hazatéréséről. Olivia talán most megijedt, hogy ez ilyen elérhető közelségbe került? Kétségei támadtak, hogy visszatál-e a hétköznapi életbe? Olivia volt a legidősebb négy testvér közül, és már gyerekkorától fogva neki kellett tartania a frontot odahaza. Így alakult ki az a hozzáállása, hogy magára vállalta mások gondjait. Az esküvőjük napján Xander megfogadta, hogy soha nem lesz a felesége terhére. Most is eltökélt volt, hogy a lehető leghamarabb visszanyeri az egészségét, hogy Olivianak ne legyen oka az aggodalomra.

Olivia beszállt a kocsijába. A keze enyhén remegett, amikor beindította a motort. Szüksége volt néhány pillanatra, amíg bekötötte magát, és sebességbe tette az autót.

Xander hazajön. Ez volt az, amit szívből kívánt, de akkor miért rémült meg annyira? Sajnos, nagyon is jól tudta, miért. Szembesülnie kell az élettel, amit Xander a válás után felépített magának. A kórházban a férfi személyes holmiján kívül még egy lakáskulcsot is átadtak neki. Most elautózik Xander lakásához, hogy onnan hozza el az új ruháit.

Persze ezt már rég meg kellett volna tennie. Mindent el kéne hoznia, amit Xander várhatóan keresni fog a közös otthonukban. A ruháit és a tisztálkodószereit. Annak idején mást nem is vitt magával. Most fel kell vértéznie magát, hiszen hamarosan belép a férje lakásába, ahol soha nem járt. Annyit szerencsére tudott, hogy hol lakik. A válási dokumentumokban Xander megadta a parnelli címét.

Leállította a kocsit a háztömb mellett, és lifttel felment a legfelső emeletre. Mielőtt benyitott az ajtón, vett egy mély lélegzetet.

A lakást mintha egy belsőépítészeti katalógusból rendezték volna be. Minden tökéletesen harmonizált, de a helynek mégsem volt egyénisége. Kissé olybá tűnt, mintha senki nem lakná. Xander személyiségének, ízlésének semmi nyoma. Olivia keresztülvágott a nappalin, és egy közlekedőfolyosóra jutott. Az egyik ajtón benyitott, és a hálószobában találta magát. Itt ugyanaz a sterilitás uralkodott, mint a lakás többi részében. Egyetlen pár zokni sem hevert sehol, és minden a helyén volt. Ez egyáltalán nem illett ahhoz a Xanderhez, akit ismert. Korábban mindig szerteszét hagyta a holmiját, jóllehet minden másban nagyon precíz és lelkiismeretes volt. Talán van egy takarítónője, gondolta Olivia. Vagy időközben mégis megváltozott volna? Ez a lehetőség kicsit megijesztette.

Most azonban nem fecsélheti az idejét az aggodalmaskodásra. Össze kell szednie a szükséges holmikat, aztán hazavinni, majd ismét visszatérni a kórházba.

Némi keresgélés után talált egy nagy bőröndöt, amibe válogatás nélkül bedobálta a Xander gardrójában talált alsóneműt, zoknit, inget és nadrágot. A fürdőből kihozta a tusfürdőt, az arcszeszt, a borotválkozókészletet. Vajon emlékszik-e Xander, hogyan kell ezeket használni? Úgy tűnt, már jó ideje nem borotválkozott. A múlt héten még ugratta is a növekvő szakálla miatt, pedig valójában tetszett neki úgy, ahogy volt. Sokkal barátságosabb személynek tűnt, mint az az idegen, aki fájdalmas hidegséggel lépett ki az életéből.

Olivia megrázta a fejét, és szeretett volna megszabadulni ettől az emléktől. Már az ajtó felé tartott a bőrönddel, amikor eszébe jutott még valami. Mi van a hűtőszekrénnyel? Nem kellene inkább kiürítenie? Végül is Xander kilenc hete nem járt itt, és nyilván minden ételkészlet tönkrement benne.

Letette a bőröndöt, és kiment a konyhába. Talált egy műanyag zsákot, és a hűtőhöz lépett. Üres volt. Hát ez nagyon szokatlan, gondolta, amikor újra becsukta a frizsider ajtaját. Még egy üveg bor sem árválkodott odabenn. Ha nem ő maga szedi össze a férfi ruháit, akkor meg lett volna győződve

arról, hogy Xander nem is lakik itt. Aztán az éléskamrában felfedezett némi tartalékot Xander kedvencei közül. Na jó, legalább egy apró életjel. Elképzelhető, hogy a takarítónő ürítette ki a hűtőt. Ha tényleg létezik ez a személy, akkor feltétlenül fel kéne hívnia. Közölnie kell velem, hogy a szolgálataira egyelőre nincs szükség. Remélhetőleg megtalálja a nyomát Xander iratai között.

De se a nappaliban, se az étkezőben nem volt íróasztal. Semmi nyoma annak, hogy Xander otthon is dolgozott volna. Olivia visszament a közlekedőfolyosóra, és felfedezett egy újabb ajtót. Belépett a helyiségbe, és megtorpant.

A szíve a torkában dobogott, amikor az íróasztalon meglátta a fényképet. Azonnal felismerte a keretét, hisz ő ajándékozta a férjének az első apák napján. A keretben a Parkerről készült utolsó kép.

Olivia a szája elé kapta a kezét, nehogy hangosan felkiáltson. Nem is tudta, hogy Xander annak idején magával vitte a képet. Nyilván eldugta előle, mert a temetés után ő maga szedte össze a fia összes holmiját, bedobozolta, és felvitte a padlásra. Azokba a dobozokba kerültek a képek Parkerről, amelyek korábban fellelhetőek voltak a ház minden pontján.

Nagyon fájdalmas lett volna, ha a fotók szüntelenül a fia túl rövid életére emlékeztetik.

Bárcsak...

Ez a szó kis híján megőrijtette. Ha Xander nem hagyja nyitva a kaput, és nem dobja olyan messze a labdát a kutyájuknak, Bozónak... Ha Bozo nem szalad ki az úttestre, és Parker nem fut utána... Az emlékek súlya szinte összeroppantotta. Ha ő nem küldi ki Parkert a műteremből, hogy játsszon odakinn az apjával... Ha mellette marad, akkor biztonságban lett volna.

Annak idején haragosan és mélyen gyászolva megtette az egyetlen dolgot, amire képes volt. Parker egész életét beletette a dobozokba, és elrejtette a padláson, oda, ahol többé nem kell látnia. Valamikor később meg fogja nézni. Amint képes rá. Minden egyes ruhadarabot, minden egyes játékot és fényképet.

Ezen az egyen kívül, gondolta. Az ujjá hegyével körberajzolta a kislány arcát az üveg mögött. Parker most már örökké gyerek marad. Soha nem fog iskolába járni, lányokkal randevúzni.

Olivia visszahúzta a kezét, és néhány pillanatig bémultan ácsorgott. Aztán megrázta magát, és az eszébe idézte, miért van itt egyáltalán. A takarítónő! Belebotort Xander aktáiba, és hamarosan megtalálta a keresett telefonszámot. Elég volt egy rövid hívás, hogy átmenetileg felmondja a szolgáltatást. Hát ennyi volt.

Mielőtt elhagyta volna a szobát, Parker fényképét becsúsztotta egy fiókba. Fájdalmas érzés volt, hogy így elrejtje a fiát, de ha valamiért megint vissza kell ide térnie, nem akart újra szembesülni a veszteségével.

Szerencsére a kikötő hídján már nem volt akkora a forgalom, mint korábban, így gyorsan hazaért. Kiemelte a bőröndöt a csomagtartóból, és felcipelte a vendégszobába. Xander ruháit bepakolta a szekrénybe és a fiókokba, a tisztálkodószereit pedig elrendezte a fürdőszobában. Később majd elmagyarázza Xandernek, hogy a holmiját azért költöztette a vendégszobába, hogy a saját tempójában gyógyulhasson. Ez nem is volna hazugság. Azt persze el fogja hallgatni, hogy a dolgokat a város túlsó végéből hozta ide.

Ezek után azonnal visszaindult a kórházba. Csak amikor megérkezett, érzékelte, hogy ez az egész mennyire igénybe vette érzelmileg. Xander az ablaknál állt, amikor belépett a kórterembe.

– Már azt hittem, hogy meggondoltad magad – fogadta halvány mosollyal.

Nyilván tréfálkozik, gondolta Olivia, de azért észrevette a férfi hangjában bujkáló szemrehányást. Meg is értette. Rendes körülmények között sokkal hamarabb kellett volna visszaérnie, de a körülmények a legkevésbé sem voltak átlagosak, még ha erről Xander nem is tudott.

– Pokoli volt a forgalom – szabadkozott. – Most már indulhatunk? Hoztam neked néhány dolgot, de attól tartok, hogy kifogytál a ruhákból. Valószínűleg le kell cserélnünk az egész gardróbodat.

A figyelemelterelés működött.

– Igen, és azt is tudom, milyen szívesen vásárolgatsz – válaszolta mosolyogva Xander.

Olivia szíve belesajdult. Nevetséges lett volna megkérdezni, miért emlékszik erre a részletre, hisz nem a teljes memóriája törlődött, csak az utolsó hat év emlékei.

– Tessék. – Olivia átnyújtotta a férjének a ruhákkal teli kistáskát. – Öltözz föl, és szólj, ha segítségre van szükséged!

Amióta Xander felébredt a kómából, azóta nem volt egészen rendben a koordinációja és az egyensúlyérzéke. Ez így lesz még egy ideig, bár hála a fizioterápiának, ezen a területen is sokat javult.

– Menni fog – mondta Xander azzal a nyugodt méltósággal, amelyet Olivia annyira szeretett benne.

Biztos volt abban, hogy a férje nem fog segítséget kérni, mert mindig is óvta a függetlenségét.

Igazi szerencse, hogy annyi mindent elfelejtett, gondolta Olivia. Ezért is hiszi még mindig, hogy házasságban élnek. Szerencse, hogy csak a jóra emlékszik, a rosszra pedig nem.

Xander fogta a táskát, kiment a fürdőszobába, és magára csukta az ajtót. Meglepte az a mérhetetlen megkönnyebbülés, amit Olivia visszatérése okozott.

Miért? Hiszen a felesége. Miért volt hirtelen az az érzése, hogy valami nincs rendben közöttük?

Levette a pizsamáját, és belépett a zuhanyfülkébe. Élvezte a meleg vizet, de azért nem akart sokat pepecselni. Szerette volna minél előbb a háta mögött hagyni a kórházat. Türelmetlenül várta, hogy végre otthon lehessen.

A zuhany után felöltözött. Olivának igaza volt, valóban sokat fogyott, és most minden lötyögött rajta. Az volt a benyomása, hogy ezek nem is az ő ruhái. Egyáltalán nem emlékezett arra, hogy mikor vásárolta őket. Valószínűleg valamikor abban a hat évben, ami kiesett.

Mielőtt elhagyta volna a fürdőt, még egyszer belenézett a tükörbe, és végigsimított a szakállán. Mintha egy idegent látna. Talán ez a magyarázat Olivia tartózkodására. Amint hazaérnek, az első dolga lesz megszabadulni a szakálltól. Még belegyúrta a pizsamát a táskába, és visszatért a kórterembe.

– Felőlem mehetünk – mondta.

– Nagyszerű – villantotta rá a mosolyát Olivia.

Vajon mikor mondta utoljára, hogy mennyire szereti ezt a mosolyt? És azt, hogy boldogan hallgatja a nevetését? Rég lehetett, de Xander elhatározta, hogy mihamarabb bepótolja.

Még felkeresték a nővérszobát, hogy elbúcsúzzanak, és átvegyék a betegpapírokat, majd elindultak kifelé. Xandert bosszantotta, hogy Olivia kénytelen igazodni az ő lassú lépteihez. A komótos ballagás ellenére, mire a kocsizhoz értek, Xander teljesen kimerült, és megkönnyebbült nyögéssel rogyott le az első ülésre.

– Bocsáss meg – mondta Olivia, miután beült a volán mögé –, a főbejárat előtt kellett volna parkolnom.

– Semmi baj! Eddig bőven volt időm pihenni.

– Ezt úgy mondod, mintha nem dolgoztál volna elég keményen – válaszolta Olivia, és a férfi combjára tette a kezét. – Xander, hidd el, mindent megtettél az utolsó hetekben! Mindent újra kellett tanulnod, ami korábban magától értetődő volt. Lazíts egy kicsit! Időbe telik, míg teljesen meggyógyulsz.

Xander csak bólintott. Véleménye szerint túl sok időbe. Hátratámasztotta a fejét, és hagyta, hogy Olivia hazafuvarozza.

– Szabadságot kaptál az iskolától, hogy ápolhass? – kérdezte váratlanul.

– Már nem dolgozom az iskolában – mondta Olivia. – Kiléptem, mielőtt...

– Mielőtt?

– Mielőtt teljesen megőrijtettek volna – fejezte be a mondatát Olivia. – Már öt éve otthagytam őket, de szerencsére jól megy a festés. Volt már több kiállításom, és eladtam néhány képet is.

Xander elgondolkodott, próbálta mindezt megemészteni.

Nem sokkal később hazaértek. Xander legalább százévesnek érezte magát. Ezt persze nem mondta Olivának, amikor az kiségette a kocsiból, és felkísérte a bejárat előtti néhány lépcsőn.

– Mintha tegnap lett volna, amikor áttemeltelek a küszöbön – tűnődött fennhangon, miközben Olivia kinyitotta a bejáratit ajtót. – Most úgy néz ki, hogy inkább neked kellene ezt tenned velem

– tette hozzá nevetve.

Azonnal megbánta a tréfálkozását, amint a felesége aggódó tekintetét meglátta.

– Gondolod, hogy még kibírod az emeletig, vagy ágyazzak meg inkább idelenn?

– Dehogy! – jelentette ki határozottan Xander. – Ma odafönn alszom. Menni fog.

Olivia először bevezette a nappaliba, és leültette a kanapéra.

– Kérsz egy kávét?

– Igen, köszönöm.

Miután Olivia eltűnt a konyhában, Xander körülnézett. Számba vett minden változást. Korábban nem voltak itt a teraszra néző, földig érő ablakok. A lakkozott parketta helyett azelőtt szörnyű, virágmintás szőnyegpadló volt. Olivia láthatóan sok mindent megváltoztatott a házban.

– Tessék – tette le elé a kisasztalra a felesége a tálcát, rajta két csészében a frissen főzött kávét.

– Látom, átültél a fotelodba. Kéred az újságokat is?

– Nem. Elég lesz a kávé.

Xander átvette a feléje nyújtott csészét. Emlékezett, hogy ezt a készletet ő vásárolta a nászútjukon Hawaiiin. Ivott egy kortyot, majd hátradőlt a fotelben.

– Pompás. Sokkal jobb, mint a kórházi lötty. – Elégedetten sóhajtott, és újra körülnézett a szobában. – Mindent felújítottunk, ugye?

– Igen. Több mint egy évig dolgoztunk rajta. Kár, hogy nem emlékszel rá. – Xander vágott egy grimaszt, és Olivia rémülten a szája elé kapta a kezét, majd letérdelt a férje mellé. Gyengéden megsimogatta az arcát. – Kérlek, ne aggódj! Vissza fognak térni az emlékeid. Ha mégse, akkor majd segíték, hogy új és szép emlékekkel gazdagodj.

Xander nem tudta eldönteni, hogy csak képzeli, vagy Olivia hangja tényleg túl vidáman cseng, amikor vázolja ezt a kilátást. Nyilván a képzelete játszik vele. Egyszerűen túlérzékeny. Meg rettentően kimerült. A kórházban a többi beteghez képest jó erőben volt, de ez a saját otthonában kevés, mert itt a régi állapotához méri magát.

– Köszönöm – mondta, és a szájához emelte a felesége kezét, hogy megcsókolja.

– Együtt sikerülni fog. – Olivia hangjában több bizakodás volt, mint amennyit valójában érzett.

– Úgy legyen.

– Jó, akkor most elkészítem a vacsorát.

Xander azonnal elaludt, amint Olivia kiment a konyhába, és csak akkor ébredt fel, amikor a felesége homlokon csókolta.

– Bolognai spagettit készítettem.

Olivia segítette a férjének felállni, majd belekarolt, és átkísérte az étkezőbe. Itt is minden megváltozott. Xander megcsodálta a pompás mennyezeti csillárt.

Amikor befejezték az evést, Olivia nyomában a férfi is kiment a konyhába. Nekidőlt a pultnak, és figyelte, hogyan mosogat a felesége. Eredetileg segíteni szeretett volna, de lemondott erről, miután már az első nedves tányér kiesett a kezéből, és darabokra tört a konyhakövön.

– Ne emészd magad emiatt! – mondta Olivia, és lehajolva összeszedte a cserepeket.

– Könnyű azt mondani! Szeretnék megint a régi lenni.

– Leszel is – vigasztalta Olivia. Felegyenesedett, és a férje szemébe nézett. – Ahogy már mondtam, töltsük meg az emlékezeted sötét lyukait szép, új emlékekkel. Nem kell a múltban élnünk.

Olivia szavai mintha mélyebb értelmet hordoztak volna, de nem mondott többet, ehelyett a konyhai rendrakásra koncentrált. Csak most tűnt fel Xandernek, hogy a felesége milyen fáradtnak látszik, és hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt. Biztosan miatta olyan kimerült. Egész nap az autóval furikázott ide-oda, majd főznie is kellett. Megint eszébe jutott, hogy milyen jó volna segíteni neki.

– Nem tudom, te hogy vagy velem, de én szívesen lefeküdnék – mondta Olivia, és nagyot ásított.

– Már attól félttem, hogy soha nem fogod ezt mondani. – Xander a feleségére támaszkodott, és együtt mentek föl az emeletre. – A hálószobát is áthelyezted? – kérdezte, amikor Olivia benyitott a vendégszobába.

A válasz előtt Olivia habozott egy pillanatig, majd megrázta a fejét.

– Nem, de arra gondoltam, hogy itt kényelmesebb lesz neked. Az utóbbi időben nagyon nyugtalanul alszom, és nem akarlak zavarni.

– Livvy, az elmúlt hetekben túl sok éjszakát töltöttem nélküled. Most végre itthon vagyok, és egy ágyban fogunk aludni.

3. FEJEZET

Egy ágyban aludni?

Olivia bénultan állt a küszöbön, és szótlanul nézett Xander után, aki végigment a folyosón a hálósobáig. Aztán megrázta magát, és utánaindult. A hálósoba ajtajában megint megtorpant, és nézte, ahogy a férje levetkőzik, majd lefekszik az ágyra, a saját felére. Xander néhány pillanattal később már aludt is. Olivia öt percig figyelte, és még mindig nem tudta, mit tegyen. Végül előhúzta a hálóingét a párna alól, és magával vitte a fürdőszobába. Miközben az arcát és a fogát mosta, érezte, milyen feszült.

Hazatérésük után az utóbbi órákban Xander sok mindent automatikusan tett. Ez egyrészt megnyugtatta Olivíát, másrészt meg is ijesztette. Ugyanis azt jelentette, hogy nem minden törlődött ki az emlékezetéből, vagyis Olivíának kényelmetlen kérdésekkel kell szembenéznie. Például Xander megsejtheti, hogy ez nem is igazán az ő otthona.

Óvatosan becsúszott a takaró alá, majd az oldalára fordult, hogy ne zavarja a férjét, de figyelhesse alvás közben. Hallgatta egyenletes lélegzetvételét, és még mindig alig akarta elhinni, hogy itt van vele. Xander hirtelen megfordult és ránézett.

– Miért fekszel olyan messze? Túl sokáig nélkülöztem a közelségedet. – Kinyújtotta a kezét, és magához húzta a feleségét. – Nyugodtan megérinthetsz. Nem vagyok üvegből.

Ennyit mondott, majd megint lecsukódott a szeme.

Olivia alig mert levegőt venni. Minden porcikája arra vágyott, hogy eggyé váljon a férfival. Vigasztaló volt ez a lehetőség. Ismerősnek érezte Xandert, és mégis valahogy másnak.

Hány magányos éjszakát töltött el ebben az ágyban azóta, hogy a férje elhagyta? Ezek az éjszakák semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy úgy feküdjenek egymás mellett, mint most. A vágya beteljesült. Legalábbis látszatra.

Olivia sóhajtott, és a feszültsége átmenetileg enyhült, de aztán újra kérdések kezdtek gyötörni. Ha visszatérnek Xander emlékei, akkor vajon szemrehányást tesz-e majd azért, hogy félrevezette? Gyakorlatilag elrabolta abból az életből, amelyet a balesete előtt élt, és visszavitte abba a régi, amely elől két éve megszökött.

Olivia becsületes ember volt, és most úgy érezte, hogy agyonnyomja a hazugsága súlya. Elég egy rossz lépés, és elveszett. Idehozni Xandert, és úgy tenni, mintha nem történt volna közöttük semmi, szintiszta hazugság volt, de úgy érezte, megéri. Vajon így látja-e majd a férfi is?

Vett egy mély levegőt. Az érzékei reagálni kezdtek a mellette fekvő férfira, akit egyszer már elveszített. Ez nem történhet meg másodszor is. Ezúttal küzdeni fog érte.

Kicsit megmozdult, mire Xander szorosabban ölelte magához, amitől felerősödtek a reményei. Ha öntudatlanul is ilyen erősen fogja, akkor talán képes lesz ismét szeretni őt.

Másnap reggel, amikor Olivia felébredt, az ágy másik fele már üres volt. Xander a nyitott ruhásszekrény előtt állt. Meztelenül.

– Jó reggelt! – motyogta Olivia álmosan. – Minden rendben?

– Hol vannak a ruháim? – kérdezte Xander tanácstalanul.

– Átvittem a vendégszobába, mert azt hittem, ott jobban tudsz pihenni.

– Pihenni? – horkant fel Xander. – Nem vagyok beteg!

– Tudom – mondta türelmesen Olivia. Felült, és a férjére nézett. – De még gyenge vagy. Voltaképpen mit keresel? Talán segíthetek.

Legalábbis remélte, mert messze nem az egész ruhatárat költöztette át a férfi lakásából. Mi van, ha valami konkrét darabot keres, amit otthagyt? Olivia dühös volt magára, hogy nem gondolt erre már sokkal korábban.

– A régi felsőmet és a farmeremet – válaszolta Xander, és megfordult.

Olivia tetőtől talpig végigmérte. Igen, vékonyabb lett, de még mindig remek formában volt. Az a forradás a hasán biztosan a balesetből származik. A látványtól összeszorult Olivia szíve. Xander akár meg is halhatott volna. Újra az élet mulandóságára kellett gondolnia.

– Menj zuhanyozni, addig áthozom a holmidat! – javasolta, majd felkelt, hogy a vendégszobába menjen.

Örült, hogy kimenekülhet a hálóból, mert legszívesebben visszarángatta volna Xandert az ágyba, hogy szeretkezzen vele. Nagyon vágyott az érintésére.

– Miért nem zuhanyozunk együtt? – kérdezte Xander, mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Azt hiszem, elszetett dolog volna – válaszolta Olivia, és megpróbált könnyed hangnemet megütni.

Aztán meg sem várta a férfi válaszát, és kisetett a szobából. A folyosón hallotta, hogy a férje megengedi a vizet, majd a padlásra vezető csigalépcsőhöz sietett.

Odafönn tárolta azokat a dolgokat, amelyek látványával nem akart szembesülni, de most nem volt más választása. Benyitott a padláskamrába, és felkapcsolta a villanyt. A kis helyiséget tompa fény árasztotta el.

Nem nézett se jobbra, se balra, egyenesen a nagy ládához lépett, amelyikben Xander holmiját tartotta. Felhajtotta a tetőt, és beletúrt a ruhák közé, majd megtalálta a felsőt és a Levi's farmert. Remélte, hogy nem dohosodtak meg. A próbaszimuláció kiderítette, hogy a ruhák közé tett levendulás zacskók mindig teszik a dolgukat.

Visszacskolta a láda tetejét, és leszaladt a lépcsőn. Később majd visszamegy a többi holmiért.

A hálóban a felsőt és a farmert az ágyra fektette, majd felöltözött. Épp elkészült, amikor a férje kilépett a fürdőszobából. Felsőtete gőzölgött, a dereka köré pedig egy törülközőt tekert.

– Köszönöm – mondta Xander, amikor meglátta a ruháit az ágyon. – De valamit elfelejtettél.

– Jaj, bocsánat – pirult el Olivia. – Átsietett a vendégszobába, és egy bokszeralsóval tért vissza.

– Tessék – nyújtotta át az alsóneműt. – Most akkor lezuhanyozom én is, és utána reggelit készítek.

– Jól hangzik – bólintott Xander.

Miután Olivia eltűnt a fürdőben, Xander lerogyott az ágyra. Hirtelen nagyon gyengének érezte magát. A fenébe, hát ez soha nem javul már? Ingerülten felállt, és felrángatta magára az alsót, ami aztán visszacsúszott a csípőjére.

A komódhoz lépett, és kihúzta a fiókot, ami régebben az övé volt, de most csak Olivia fehérneműjét találta benne. Talán eltévesztettem, gondolta, és sorra kihuzigálta a fiókokat. Mindegyikben Olivia cuccai voltak. Ez nem lehet igaz! Olyan érzés volt, mintha már nem osztoznának a szobán. Ugyan a felesége mondta, hogy a holmiját átvitte a vendégszobába, de nyilván nem mindet. A ruhák helye pedig normális esetben most üresen ásítózna.

Meglátta a földön a tegnap viselt nadrágját. Felemelte, és kihúzta belőle az övet, majd befűzte a farmerjébe. Azon tűnődött, vajon mi mindent felejtett el? Még Olivia is más volt, mint ahogy emlékezett rá. Óvatosan, csaknem bizalmatlanul viselkedett vele, és mintha minden kimondott szavát gondosan mérlegelné.

Olivia ebben a pillanatban kijött a fürdőszobából. Az őt körülengő illatfelhő azonnal felébresztette Xander vágyát. Ez mindig is így volt. Olivia mindig elsöprő hatással volt rá, és ez nyilván nem változott. Furcsa, de az első találkozásuk napjára pontosan emlékezett. Csak az elmúlt hat év törlődött ki nyomtalanul.

Együtt mentek le a földszintre. Olivia átkarolta Xandert, aki az egyik kezével a korlátba kapaszkodva óvatosan lépdelt lefele a lépcsőn. Az egyensúlyérzékét még mindig nem nyerte vissza, és ez nagyon zavarta. Gyűlölt ilyen kiszolgáltatott lenni.

– Mit szeretnél reggelizni? – kérdezte Olivia a konyhában.

– Bármilyen jó, ami nem szerepel a kórházi étlapon. Talán müzlit, ahogy te szoktad készíteni?

– Már nagyon rég nem csinálom – nézett a férjére meglepetten Olivia. – De boltit adhatok.

– Nem, köszönöm – rázta meg a fejét Xander. – Akkor inkább pirítóst, és azt én is meg tudom csinálni.

– Szó sem lehet róla! – utasította vissza az ajánlatot Olivia. Segített felülni a férjének a pult mellett lévő magas székre. – Az első itthoni reggelen csak olyat kapsz, amit nagyon szeretsz. Mit szólnál a rántottához és a füstölt lazachoz?

– Remekül hangzik – mondta Xander, és összefutott a szájában a nyál.

Csendben nézte, ahogy Olivia körülötte tüsténkedik. Ő láthatóan tudta, hogy mit hol talál meg, neki viszont minden új volt. Nem ismert rá a konyhára sem. Modern és teljesen felszerelt.

Nemsokára megérezte a friss kávé illatát. Hogy legalább egy kicsit segítsen, kivett két csészét a konyhaszekrényből, és egy-egy kiskanál cukrot tett mindkettőbe.

– Én nem kérek cukrot – mondta Olivia. Megfogta az egyik csészét, és a cukrot visszaszórta a dobozába.

– Mióta nem?

– Már néhány éve.

Még hány hétköznapi apróságot kell újra megtanulnia? Xander egészen el volt keseredve. A hangulatváltozását nyilván Olivia is észrevette, és bátorító pillantást vetett rá.

– Ne kenődj el, ennek semmi jelentősége!

– Talán nincs – mondta Xander minden meggyőződés nélkül. – De mi van a fontos dolgokkal? Az elmúlt években kovácsolt terveinkkel? Mit csináljak, ha egyszer semmire sem emlékszem? Még azt sem tudom, hogy milyen kocsit vezettem a baleset előtt! – Már csaknem kiabált.

– Nem fontos. Csak az számít, hogy életben maradtál, és most itt vagy velem. – Olivia a férjéhez lépett, átölelte, és úgy szorította, mintha többé el sem akarná engedni.

Xander lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Sajnálom – mondta végül. – Csak olyan elveszettnek érzem magam.

– Itt vagy, ahova tartozol.

Olivia szavai logikusnak tűntek, de Xander mégis nehezen fogadta el. Ebben a pillanatban egyáltalán nem érezte azt, hogy idetartozna.

Mintha Xander visszahúzódott volna a csigaházába. Olivia legszívesebben még erősebben szorította volna magához. Az orvosok a kórházban figyelmeztették, hogy hangulatingadozásokkal kell számolnia. Ez hozzátartozik Xander gyógyulásához.

– Reggelizzünk a teraszon? – kérdezte magára kényszerített vidámsággal. – A kávéval előre is mehetsz, amíg én minden egyebet előkészítek. – Olivia meg sem várta a választ, csak szó nélkül kinyitotta a szárnyas ajtót. Gyorsan félrehúzott mindent, hogy Xander kimehessen a teraszra, és még csak véletlenül se botoljon el semmiben. Látva a férfi habozását, feléje fordult. – Van valami baj?

– Bocsáss meg, de elfelejtettem, hogy tejjel vagy anélkül iszod a kávé.

Xander hangja színtelen volt, csaknem érzelemmentes. Még Parker halála után se hallotta ilyenek.

– Tejjel, köszönöm.

Olivia visszafordult a tűzhelyhez, és belefogott a rántotta elkészítésbe. Szerencsére a férje minden további kérdés nélkül egy tálcára tette a csészéket, majd megfogta az egészet, és kiment a teraszra.

Kicsivel később Olivia egy másik tálcán a kész reggelit vitte ki. Xander elmerülten tanulmányozta a beköltözésükkor ültetett cseresznyefát.

– Jól megnőtt, nem gondolod? – kérdezte Olivia, és egy tányért tett a férje elé. – Emlékszel, amikor elültettük?

– Igen – bólintott Xander. – Nagyon szép nap volt.

Sokkal több volt annál. Remekül szórakoztak a fácska gödrének ásása közben. A jól végzett munkát egy üveg pezsgővel és a gyepen piknikezve ünnepelték meg. Utána egész éjszaka szeretkeztek.

– Egyél, mielőtt minden kihűl! – mondta Olivia.

Hirtelen eszébe jutottak a kerttel kapcsolatos terveik, amelyekből keveset valósítottak meg. Volt idő, amikor a ház eladásán is gondolkozott. A kert végében lévő kis házban berendezett műtermével együtt túl nagy volt egy embernek.

Most azonban Xander megint vele volt, és örült, hogy mégsem adta el. Mosolyt varázsolt az arcára, és ivott egy korty kávé.

Xander meglehetősen kedvetlenül turkált a rántottában.

– Nem ízlik? – kérdezte Olivia.

– De, nagyon finom. Csak épp már nem vagyok éhes, ennyi az egész.

– Fáj a fejed? Adjak egy tablettát?

– Livvy, kérlek, ne csinálj ebből ekkora cirkuszt! – mondta ingerülten Xander, majd letette a villát, és felpattant az asztal mellől.

Olivia lenézett a tányérjára, majd eltolta maga elől, mert hirtelen neki is elment az étvágya. Most ébredt csak rá, hogy mit is tett valójában. Xander nem az az ember, akit manipulálni lehet. Ezt a saját kárán tanulta meg. Többször is hozott olyan döntést, amivel a férje nem értett egyet. Például amikor hazahozta Bozót anélkül, hogy előtte megbeszélték volna. Meg akkor is, amikor abbahagyta a fogamzásgátló szedését.

Megborzongott, amikor árnyék esett rá, és megérezte a vállán a férje kezét.

– Bocsáss meg! Nem kellett volna ilyen idegesnek lennem.

– Semmi baj – mondta Olivia, és megfogta a vállán lévő kezét. – Nagyon is megértelek, csak hát... Szeretlek, és halálra rémített, amikor a balesetedről hallottam. El is veszíthettek volna.

– Jaj, Livvy! Mit kellene csinálnunk? – kérdezte Xander, és letörölte a könnyeket a felesége arcáról.

– Én se tudom. A legjobb tanács, hogy haladjunk lépésről lépésre.

– Igen. Ezt fogjuk tenni – bólintott Xander, majd visszaült az asztalhoz, hogy befejezze a reggelit. Utána nagyon kimerültnek látszott, és az arca elveszítette minden színét.

– Egy kicsit pihend ki magad! – mutatott Olivia a függőágyra. – Addig rendet rakok, rendben? Kérsz még kávé?

– Talán később, köszönöm.

Olivia a tányérokat meg a csészéket a tálcára pakolta, és az edényekkel visszament a konyhába. Miközben mindent betett a mosogatógépbe, egyre világosabbá vált számára, hogy milyen hosszú és göröngyös út áll még előttük. Lehunyta a szemét, és néhány pillanatig a pultba kapaszkodott. Ismét arra a napra gondolt, amikor Parker és Bozo a kertben játszott. Még most is a fülében csengett Xander kiáltása. Ő kirohant a műterméből, mert a férfi hangjában volt valami riasztó. A levegő hirtelen megtelt az éles kerécsikorgás hangjával.

A gondolattól kirázta a hideg. Megpróbálta elhessegetni az emléket. Hogy másra terelje a figyelmét, kisikálta a serpenyőt, és megtisztította a tűzhelyet. Amikor kinézett az ablakon, láthatta Xandert békésen szundikálni a függőágyban. Talán most kellene lehozni a többi holmiját a padlásról, és visszavihetne mindent a hálószobába, ahova valók.

Xander ruháinak java része még mindig a saját lakásában volt. Vajon észreveszi? Valószínűleg igen. Végül is olyan ember, aki az életében mindent az irányítása alatt tart, és mindent pontosan eltervez. Ezért is olyan sikeres a munkájában. A közeljövőben azonban aligha lesz lehetősége észrevétlenül elmenni a lakásába, hogy elhozza a még ott lévő dolgokat. Egyelőre a legjobb, ha annyiban hagyja.

Xander váratlanul felébredt, és az első pillanatban fogalma sem volt, hogy hol van. Aztán derengeni kezdett neki, hogy otthon. Nyújtózkodott a függőágyon, majd körülnézett. Érzékelte az ismerős környezetet, de regisztrálta a változásokat is. Jobban érezte volna magát, ha mindenre emlékszik, mert akkor kevésbé lenne idegen a saját házában.

Óvatosan felült, és a lábát letette a földre. Hol lehet Olivia? Nem látta a konyhaablakon keresztül, és elindult a ház felé.

– Livvy? – kiáltotta, amikor belépett.

Aztán meghallotta a padló nyikorgását, és Olivia megjelent a lépcső tetején.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva, miközben sietősen elindult lefele.

Xander észrevette, hogy a felesége vizsgálódva végigméri, és ez idegesítette, pedig próbálta

túltenni magát az érzésen. Mitől ne lenne jól? Azzal nyugtatta magát, hogy Olivianak épp olyan új a helyzet, mint neki.

– Igen. Csak nem tudtam, hogy hol vagy.

– Visszavitettem a holmidat a hálószobába. Bocsánat, de tovább tartott, mint gondoltam.

– Ezért tényleg nem kell bocsánatot kérned. Nem várom el, hogy egész nap vigyázzállásban őrködj fölöttem! – Talán a kelleténél kicsit hangosabban szólalt meg, mert látta, hogy Olivia összerезzen. Már megint sikerült megbántania. Xander békülékenyen kinyújtotta a karját, megfogta a felesége kezét, és magához húzta. Olivia eleinte vonakodott közelebb lépni, de a férfi végül rákényszerítette az akaratát. – Annak idején megígértük, hogy jóban-rosszban kitartunk egymás mellett. Persze azzal nem számoltunk, hogy a rossz tényleg bekövetkezik – mondta, és homlokon csókolta a feleségét.

Olivia először merev volt, de aztán ellazult, és a férjéhez simult. A fejét a vállára hajtotta, és belecsókolta a nyakába. Xander még szorosabban ölelte. Talán ezzel a gesztussal jobban ki tudja fejezni magát, mint szavakkal. Egy kis idő múlva aztán Olivia kibontakozott a karjából.

– Mit szeretnél ma csinálni? – kérdezte. – Elmehetnénk sétálni. Használjuk ki az időt, mert holnap aztán jön a fizioterapeuta, és el kell kezdened a gyakorlatokat.

Olivia végighúzta mindkét kezét az oldalán, mintha csak a trikóját igazítaná meg. Xander azonban tudta, hogy ideges. Ez a mozdulat mindig azt mutatta, hogy valamiért kényelmetlenül érzi magát. Talán az ölelés miatt? Biztosan nem. Korábban is mindig ezzel fejezték ki a szeretetüket. Gyakran ölelték át egymást, ha maguk között voltak. Az emléktől egészen felforrósodott az ágyéka, tehát nem mindene ment tönkre a balesetben. A teste ebből a szempontból hibátlanul működött, de úgy tűnt, mintha leeresztettek volna közéjük egy sorompót.

– Xander?

– Tudod – kezdte a tünődéséből felriasztott férfi –, a legszívesebben itthon maradnék. Túl hamar elfáradok, és nem akarom megerőltetni magam. De megmutathatnád az utóbbi időben festett képeidet.

– Nagyon szívesen – mondta Olivia, és a férjére mosolygott. – Gyere velem!

Átkarolta Xander derekát, és a fűvön keresztül a műterméhez vezette.

A kis ház volt az egyik ok, amiért egyáltalán megvették az ingatlant. Olivia régi terve volt, hogy feladja a tanítást, és csak a festésnek szenteli magát. Xander pedig mindent megtett, hogy ez az álom valóra válhasson.

Amikor beléptek a kis házba, Xander habozott egy pillanatig. Csaknem betolakodónak érezte magát, hisz ez Olivia birodalma volt, amelyet a beköltözés után azonnal birtokba is vett. Xander ezt tökéletesen meg tudta érteni, hisz a feleségének gyerekkorában még saját szobája sem volt. A testvéreivel kellett törődnie, és képességei szerint támogatnia az apját. Amikor befejezte a középiskolát, Aucklandbe költözött, hogy főiskolára járhasson, de itt is tíz másik diákkal közösen lakott egy házban.

– Néhány dolgot megváltoztattál – jegyezte meg Xander, miután körülnézett.

– De nem mostanában – válaszolta Olivia. – Jaj, ne haragudj, ez tapintatlanság volt tőlem!

– Á, dehogy! – nyugtatta meg Xander. A falnak támasztott vásznak hátát méregette, majd közelebb lépett hozzájuk. – Megnézhetem őket?

– Persze. Épp egy sorozatot festek a kikötőről. Karácsony előtt lesz egy kiállításom az egyik galériában.

Xander sorra megnézte a képeket. Egyiknél-másiknál hosszabban is elidőzött.

– Megváltozott a stílusod. Sokkal érettebb lett.

– Köszönöm a bókot.

– Szívesen. Tudod, hogy mindig nagyon tehetségesnek tartottalak, de ezek a képek... Szóval ezek sokkal jobbak. Mint amikor a bábból kikel a pillangó.

– Ez nagyon szépen hangzott – pirult el Olivia.

– Komolyan gondolom. Nem csoda, hogy felhagytál a tanítással.

Olivia lehajtotta a fejét, hogy elvörösödő arcát elrejtse. Valójában már hat héttel Parker születése

előtt otthagya az iskolát, de ennek semmi köze nem volt a művészetéhez. Erről azonban most nem akart beszélni.

– Nem hiányzik? Mármint a tanítás? – kérdezte Xander, majd türelmetlenül horkantott. – Voltaképpen tudnom kellene! Sajnálom.

– Ne kérj bocsánatot! – emelte fel a fejét Olivia. – Ami történt, az nem a te hibád. Mindkettőnknek alkalmazkodnunk kell az új helyzethez.

Amikor Xander egy pillangóhoz hasonlította, önkéntelenül is Parker egyik kedvenc meséje jutott az eszébe. Az is egy ilyen csodás átalakulásról szólt, és Xander minden este abból a könyvből olvasott fel a fiának. Vajon ő is emlékszik valamilyen formában erre?